

Η Ρώμη Εδραιώνει το Όραμα - Αριθμός Έντεκα

Κατανόηση της Τριπλής Εφαρμογής της Προφητείας: 11 Σεπτεμβρίου 2001, και η Τελική Διαδικασία Δοκιμασίας για τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό

Jeff Pippenger
2024-08-30

Όπως ακριβώς η 11η Αυγούστου 1840 επιβεβαίωσε τους κανόνες που υιοθέτησε ο Μίλλερ, έτσι μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 έγινε φανερό σε όσους ήταν πρόθυμοι να δουν ότι οι προφητικές αρχές που υιοθέτησε η Future for America ήταν η αληθινή βιβλική μεθοδολογία της όψιμης βροχής, όπως εκτίθεται στο εικοστό όγδοο κεφάλαιο του Ησαΐα. Η εφαρμογή μεταρρυθμιστικής γραμμής επί μεταρρυθμιστικής γραμμής, όπως παρουσιάζεται στην ιερή ιστορία, κατέδειξε ότι η 11η Σεπτεμβρίου 2001 ήταν επανάληψη της 11ης Αυγούστου 1840.

Είδαν ότι, καθώς ο ισχυρός άγγελος του δέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης κατέβηκε το 1840, προτυπώνει την κάθοδό Του το 2001. Αμφότεροι οι άγγελοι κατέβηκαν καθώς εκπληρωνόταν μία προφητεία περί του Ισλάμ. Το κίνημα κατόπιν αυξήθηκε, καθώς άνδρες και γυναίκες ανταποκρίνονταν στην αποτελεσματικότητα της μεθοδολογίας. Η ηγεσία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας παραμερίστηκε κατά τον καιρό του τέλους, το 1989, και τώρα εκείνη η εκκλησία εισήλθε στην τελική διαδικασία δοκιμασίας της, καθώς ο Κύριος άρχισε να εκλέγει το κίνημα του τρίτου αγγέλου για να είναι οι εκπρόσωποί Του των εσχάτων ημερών.

Ένας πρωτεύων κανόνας μεταξύ των κανόνων που δόθηκαν για τις έσχατες ημέρες ήταν η τριπλή εφαρμογή της προφητείας. Ιδιαίτερος τότε, η τριπλή εφαρμογή των τριών «αλλοίμωνον» υποστήριζε τόσο σαφώς το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Όταν εκείνη η αλήθεια διερευνήθηκε με ειλικρίνεια, εκείνοι που τότε οδηγούνταν από καρδιές που ζητούσαν την αλήθεια προς τα «αρχαία τρίβια» του Ιερεμία αποδέχθηκαν τόσο την προφητική εκπλήρωση όσο και την εγκυρότητα των κανόνων της προφητικής ερμηνείας που υιοθετήθηκαν από το κίνημα του τρίτου αγγέλου.

Διαπιστώθηκε ότι η ορθή πρωτοπόρος κατανόηση της ιστορίας του πρώτου ουαί του ενάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως αντιπροσώπευε το Ισλάμ. Ο ψευδοπροφήτης Μωάμεθ θεωρήθηκε ότι ήταν ο βασιλεύς εκείνης της ιστορίας. Σε εκείνη την ιστορία το Ισλάμ επρόκειτο να επιτεθεί κατά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, και ο τρόπος του πολέμου του προσδιορίστηκε ειδικώς ως αιφνίδιο πλήγμα, απροσδόκητο και αιφνιδιαστικό. Ως προς αυτό, έγινε κατανοητό ότι αυτός ο ίδιος ο τρόπος πολέμου του Ισλάμ παρείχε τις ετυμολογικές ρίζες της λέξεως «δολοφόνος». Σε εκείνη την ιστορία το Ισλάμ επρόκειτο να βλάψει τα στρατεύματα της Ρώμης, και η περίοδος κατέληξε υπό τη γραμμή μιας χρονικής προφητείας εκατόν πενήντα ετών. Όταν εκείνη η χρονική προφητεία έληξε στις 27 Ιουλίου 1449, άρχισαν η χρονική προφητεία και η ιστορία του δευτέρου ουαί.

Ήρchiσε μία ακόμη χρονική προφητεία τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών, η οποία έληξε στις 11 Αυγούστου 1840. Στην ιστορία εκείνη, ο άρχοντας που αντιπροσώπευε το

προφητικό έργο του Ισλάμ ήταν ο Ότμάν, ο οποίος είχε προτυπωθεί από τον Μωάμεθ στην ιστορία του πρώτου ουαί. Το ένατο κεφάλαιο λέγει ότι, στην ιστορία του δευτέρου ουαί, το Ισλάμ θα θανατώσει τα στρατεύματα της Ρώμης. Θα εξακολουθούσαν ακόμη να ασκούν τον τρόπο του πολέμου, επιτιθέμενοι αιφνιδίως και απροσδοκίτως, αλλά στην ιστορία εκείνη η πυρίτιδα εφευρέθηκε και χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά, ώστε το δεύτερο ουαί αντιπροσώπευε έναν τρόπο πολέμου που παριστάνεται από την αιφνίδια επίθεση του δολοφόνου, ενώ επιπλέον περιελάμβανε και εκρηκτικά.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, το τρίτο ουαί του Ισλάμ έπληξε αιφνιδίως με έκρηκτικά τὰ πνευματικά στρατεύματα της Ρώμης. Έκείνο τὸ γεγονός έσήμανε τὴν ἀρχὴ διαφόρων γραμμῶν προφητικῆς ἀληθείας, ἀλλὰ εἶχε σαφῶς ἐδραιωθεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς δύο προηγουμένους μάρτυρας τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ουαί. Τὸ γεγονός ἀπέδειξε σαφῶς ὅτι, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἐνδυνάμωσις τῆς Μιλλεριτικῆς ἱστορίας τῆς 11ης Αὐγούστου 1840, ὅτε ἐπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ Ισλάμ περὶ τοῦ δευτέρου ουαί καὶ κατῆλθε ὁ ἄγγελος τῆς Ἀποκαλύψεως δέκα, οὕτω καὶ ὅταν ἔφθασε ἡ προφητεία τοῦ Ισλάμ περὶ τοῦ τρίτου ουαί, έσήμανε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν κάθοδο τοῦ ἀγγέλου τῆς Ἀποκαλύψεως δεκαοκτώ.

«Από πού προέρχεται ο λόγος που εγώ δήλωσα ότι η Νέα Υόρκη πρόκειται να σαρωθεί από παλιρροϊκό κύμα; Αυτό δεν το είπα ποτέ. Είπα, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια να υψώνονται εκεί, ὀροφο ἐπάνω σε ὀροφο: “Τι φοβερές σκηνές θα λάβουν χώρα ὅταν ο Κύριος εγερθεῖ για να συγκλονίσει τρομερά τη γη! Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3.” Ολόκληρο το δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης είναι μια προειδοποίηση για ὅτι πρόκειται να έρθει ἐπάνω στη γη. Αλλά δεν έχω ιδιαίτερο φως σχετικά με το τι πρόκειται να έρθει στη Νέα Υόρκη, παρά μόνο ὅτι γνωρίζω πως κάποια ἡμέρα τα μεγάλα κτίρια εκεί θα καταρριφθούν από τη στροφή και ανατροπή της δύναμης του Θεού. Από το φως που μου έχει δοθεί, γνωρίζω ὅτι καταστροφή υπάρχει στον κόσμο. Ένας λόγος από τον Κύριο, ένα ἄγγιγμα της πανίσχυρης δύναμής του, και αυτά τα ογκώδη οικοδομήματα θα πέσουν. Θα λάβουν χώρα σκηνές, η φρικτότητα των οποίων δεν μπορούμε να φανταστούμε.» Review and Herald, July 5, 1906.

Τότε, από εκείνους που ἦσαν πρόθυμοι να δουν, το κίνημα του Future for America θεωρήθηκε ως το παράλληλο του Μιλλεριτικού κινήματος. Το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο κατέστη πρωταρχικό στοιχείο του μηνύματος από εκείνο το σημείο και έπειτα. Η Έμπνευση εδίδαξε σαφώς ὅτι, ὅταν ο ἄγγελος της Αποκαλύψεως κατέβαινε, θα ερχόταν η ὄψιμη βροχή.

«Η ὄψιμη βροχή πρόκειται να πέσει ἐπάνω στον λαό του Θεού. Ένας ισχυρός ἄγγελος πρόκειται να καταβεί από τον ουρανό, και ολόκληρη η γη να φωτισθεῖ από τη δόξα του.» Review and Herald, 21 Απριλίου 1891.

Καθώς ο Λέων της φυλής του Ιούδα άρχισε να ανοίγει την ευρύτερη κατανόηση της ὄψιμης βροχής, ὡδήγησε τον λαό Του στο βιβλίο του Ιωήλ, το οποίο αποτελεί πρωτεύον σημείο αναφοράς της ὄψιμης βροχής. Τότε, μερικοί από εκείνους τους άνδρες που είχαν προσχωρήσει στο κίνημα μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 κατέληξαν στο συμπέρασμα ὅτι τα έντομα του Ιωήλ, τα οποία καταστρέφουν την ἄμπελο του Θεού και οδηγούν μέχρι την αφύπνιση της Κρανυγής του Μεσονυκτίου, αντιπροσώπευαν το Ισλάμ. Δεν μπορούσαν ἢ δεν ἠθέλαν να διακρίνουν ὅτι τα

έντομα αντιπροσώπευαν τη Ρώμη.

Το ισχυρό φως που είχε προκύψει από την αναγνώριση της τριπλής εφαρμογής της προφητείας σε σχέση με τα τρία αλίμονα προσέθεσε μια ακαθαγίαστη λογική υποστήριξη στον ισχυρισμό τους ότι τα έντομα αντιπροσώπευαν το Ισλάμ. Όπως συμβαίνει πάντοτε, μόλις γίνει δεκτή μια ιδιωτική ερμηνεία, επέρχεται διαστροφή των Γραφών σε μια προσπάθεια να υποστηριχθεί η ψευδής προκείμενη. Με το έργο τους να υποστηρίζουν την άποψή τους, κατέδειξαν ότι δεν κατανοούσαν την αρχή του τύπου και του αντιτύπου.

Στις θεολογικές και βιβλικές σπουδές, οι όροι «τύπος» και «αντίτυπος» χρησιμοποιούνται για να περιγράψουν μια σχέση μεταξύ δύο στοιχείων, κατά την οποία το ένα προεικονίζει ή προαναγγέλλει το άλλο. Η έννοια αυτή συχνά υπάγεται στις ευρύτερες κατηγορίες της «σκιάς» και της «ουσίας».

Ένας τύπος είναι ένα γεγονός, πρόσωπο ή θεσμός στην Παλαιά Διαθήκη που προεικονίζει ή προσημαίνει ένα αντίστοιχο γεγονός, πρόσωπο ή θεσμό στην Καινή Διαθήκη. Λειτουργεί ως συμβολικός πρόδρομος. Το αντίτυπον είναι η εκπλήρωση ή η πραγμάτωση του τύπου. Είναι η πραγματικότητα που είχε προεικονισθεί από τον τύπο. Η έννοια της «σκιάς» και της «ουσίας» παραλληλίζει τη σχέση μεταξύ τύπου και αντίτυπου. Η «σκιά» αντιπροσωπεύει τον (τύπο), ενώ η «ουσία» αντιπροσωπεύει το (αντίτυπον).

Ας μη σας κρίνει, λοιπόν, κανείς για φαγητό ή για ποτό, ή ως προς εορτή, ή νουμηνία, ή σάββατα: τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το δε σώμα είναι του Χριστού. Κολοσσαείς 2:16, 17.

Διότι ο νόμος, έχοντας σκιά των μελλόντων αγαθών, και όχι αυτήν την ίδια την εικόνα των πραγμάτων, ποτέ δεν δύναται με εκείνες τις θυσίες, τις οποίες προσφέρουν κατ' έτος αδιαλείπτως, να τελειοποιήσει αυτούς που προσέρχονται. Εβραίους 10:1.

Στη διαμάχη που ακολούθησε την 11η Σεπτεμβρίου 2001 σχετικά με τον Ιωήλ και τη σωστή ταύτιση της παπικής Ρώμης, όπως συμβολίζεται από τέσσερα έντομα, σκιαγραφώντας έτσι τη σταδιακή καταστροφή του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, εκείνοι που υποστήριζαν ότι τα έντομα ήταν το Ισλάμ όχι μόνο έδωσαν έναν ακαθαγίαστο τονισμό στην τριπλή εφαρμογή των τριών αλλοίμονο, αλλά επίσης παρέπεμψαν σε τύπους που παρέπεμπαν στον αντίτυπο της Ρώμης και ισχυρίστηκαν ότι αυτοί οι τύποι στην πραγματικότητα ταυτοποιούσαν το Ισλάμ. Με το να πράττουν τούτο, έδωσαν αποδείξεις ότι είτε δεν κατανοούσαν αληθινά την αρχή του τύπου και του αντίτυπου, είτε πίστευαν ότι η παραποίηση των τύπων ήταν ένα άξιο μέσο για να δικαιολογηθεί ο σκοπός.

Στην παρούσα διαμάχη σχετικά με τη Ρώμη, υπάρχει για μία ακόμη φορά απόδειξη ότι όσοι εμμένουν στην εσφαλμένη ιδέα πως οι «λησταί» του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδαφίου δεκατεσσάρου, είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, δεν κατανοούν ορθώς ούτε την τριπλή εφαρμογή της προφητείας ούτε την αρχή του τύπου και του αντιτύπου.

Όταν εκείνοι που υποστηρίζουν την άποψη ότι οι «λησταί» είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες επιδιώκουν να στηρίξουν τη θέση τους, χρησιμοποιούν μια εφαρμογή μιας τριπλής εφαρμογής των

τριών Ρωμών, για να υποτιθέμενα αποδείξουν ότι η σύγχρονη Ρώμη, η τρίτη εκδήλωση της Ρώμης, είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες. Ελπίζοντας ότι δεν ψευδομαρτυρούν σκοπίμως, και ότι απλώς εκδηλώνουν μια τυφλή άγνοια των κανόνων μιας τριπλής εφαρμογής της προφητείας, χρησιμοποιούν ένα προφητικό γνώρισμα των δύο πρώτων Ρωμών και υποστηρίζουν ότι ένα γνώρισμα της ιστορίας της Ρώμης ταυτοποιεί τη σύγχρονη Ρώμη.

Η παγανιστική Ρώμη είναι η πρώτη από τις τρεις προφητικές εκπληρώσεις της Ρώμης. Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ η παγανιστική Ρώμη είναι το αρσενικό μικρό κέρασ. Στο δεύτερο κεφάλαιο η παγανιστική Ρώμη είναι η κρατική εξουσία. Στο έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ η παγανιστική Ρώμη διαιρείται σε ένα δεκαπλό βασίλειο.

Η δεύτερη εκδήλωση της Ρώμης είναι η παπική Ρώμη, η οποία στο όγδοο κεφάλαιο είναι το θηλυκό μικρό κέρασ, και η οποία στο δεύτερο κεφάλαιο είναι η εκκλησιαστική εξουσία, και η οποία στο έβδομο κεφάλαιο είναι το κέρασ που λαλεί βλασφημίες και εκριζώνει τρία κέρατα. Η ειδωλολατρική Ρώμη είναι μία ενιαία δύναμη, αλλά η παπική Ρώμη είναι μία διττή δύναμη, που αντιπροσωπεύει την παπική εκκλησία καθώς εξουσιάζει επί της κρατικής εξουσίας των προγενέστερων πολιτικών δομών της ειδωλολατρικής Ρώμης. Το 1798, η παπική εξουσία έλαβε το θανάσιμο τραύμα της, αλλά δεν έπαυσε να είναι εκκλησία: έπαυσε μόνο να είναι θηρίο της Βιβλικής προφητείας, διότι αφαιρέθηκε η πολιτική εξουσία την οποία προηγουμένως ήλεγχε.

Η δεύτερη Ρώμη είναι η παπική Ρώμη, και λειτούργησε ως δύναμη (θηρίο) της βιβλικής προφητείας μόνο όταν είχε την ικανότητα να ελέγχει την εξουσία του κράτους, ώστε να εκτελεί τα βλάσφημα σχέδιά της. Η πρώτη Ρώμη ήταν μία ενιαία δύναμη, η δεύτερη Ρώμη ήταν μία διττή δύναμη, και η τρίτη Ρώμη είναι μία τριπλή δύναμη. Οι τρεις εκδηλώσεις της Ρώμης διέπονται από τις ίδιες αρχές όπως κάθε τριπλή εφαρμογή της προφητείας. Προφητικώς υπάρχουν τρία αλλοίμονα, τρεις Βαβυλώνες, τρεις Ρώμες και τρεις Ηλίες. Ως προς τον τύπο και το αντίτυπο, οι δύο πρώτες εκδηλώσεις οποιασδήποτε από τις τριπλές εφαρμογές είναι τύποι, οι οποίοι παρέχουν τη σκιά της τρίτης εκπλήρωσης, η οποία είναι το αντίτυπο και η ουσία της τριπλής εφαρμογής της προφητείας.

Με τη Ρώμη, τα χαρακτηριστικά των δύο πρώτων Ρωμών καταδεικνύουν ότι τόσο η παγανιστική όσο και η παπική Ρώμη έδωσαν στον άρχοντά τους τον τίτλο του Pontifex Maximus. Επομένως, ο τίτλος του άρχοντα της σύγχρονης Ρώμης θα ήταν Pontifex Maximus, τίτλος ο οποίος ουδέποτε αποδόθηκε σε οποιονδήποτε πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι δύο πρώτες Ρώμες υπερνίκησαν τρία γεωγραφικά εμπόδια προκειμένου να εδραιώσουν την εξουσία επί του θρόνου κατά την ιδιαίτερη περίοδο της ιστορίας τους. Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες υπερνίκησαν τρία γεωγραφικά εμπόδια πριν από το 1798.

Οι δύο πρώτες Ρώμες είχαν μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο προσδιορισμένη, κατά την οποία θα κυριαρχούσαν υπέρτατα. Στο εδάφιο είκοσι τέσσερα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, η ειδωλολατρική Ρώμη προσδιορίζεται ότι κυβερνά για «καιρόν», ή τριακόσια εξήντα έτη, πράγμα που έπραξε από τη Μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. έως το έτος 330 μ.Χ. Κατ' επανάληψιν η παπική Ρώμη προσδιορίζεται ότι κυβερνά για χίλια διακόσια εξήντα έτη, αφού αφαιρέθηκαν τα τρία κέρατα, από το 538 έως το 1798. Στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα, οι Ηνωμένες Πολιτείες

προσδιορίζονται ότι βασιλεύουν επί εβδομήντα συμβολικά έτη, ως αι ημέραι ενός βασιλέως, αλλά ουδέποτε απομάκρυναν τρία γεωγραφικά εμπόδια πριν από την κυριαρχία τους επί εβδομήντα συμβολικά έτη.

Η σύγχρονη Ρώμη παριστάνεται ως υπερνικόσα τα τρία γεωγραφικά εμπόδια του βασιλέως του νότου, της ένδοξης γης και της Αιγύπτου στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια σαράντα έως σαράντα δύο· και όταν αυτά τα τρία εμπόδια νικηθούν και υποταχθούν στη Ρώμη, τότε συναποτελούν την τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη. Ο Ιωάννης επίσης μας πληροφορεί ότι η θανατηφόρος πληγή του παπικού θηρίου θεραπεύεται και ότι έπειτα εξουσιάζει επί σαράντα δύο συμβολικούς μήνες.

Και είδον μίαν εκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον· καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη· καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐθαύμασεν ὀπίσω τοῦ θηρίου. Καὶ προσεκύνησαν τὸν δράκοντα, ὅστις ἔδωκεν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ· καὶ προσεκύνησαν τὸ θηρίον, λέγοντες· Τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται νὰ πολεμήσῃ μετ’ αὐτοῦ; Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸ στόμα λαλῶν μεγάλα καὶ βλασφημίας· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸ ἐξουσία νὰ ἐνεργῇ τεσσαράκοντα δύο μῆνας. Ἀποκάλυψις 13:3–5.

Το θηρίο που εξουσιάζει επί σαράντα δύο συμβολικούς μήνες, αφού θεραπευθεί η θανατηφόρα πληγή του, είναι η ρωμαϊκή δύναμη.

Η προφητεία της Αποκάλυψης 13 δηλώνει ότι η εξουσία που παριστάνεται από το θηρίο με κέρατα ὁμοία με αρνιού θα κάνει «τη γη και τους κατοικούντας εν αυτή» να προσκυνήσουν τον παπισμό—ο οποίος εκεί συμβολίζεται από το θηρίο «ὅμοιο με πάρδαλη»... Τόσο στον Παλαιό όσο και στον Νέο Κόσμο, ο παπισμός θα λάβει φόρο τιμής μέσω της τιμής που αποδίδεται στον θεσμό της Κυριακής, ο οποίος στηρίζεται αποκλειστικά στην εξουσία της Ρωμαϊκής Εκκλησίας». Η Μεγάλη Διαμάχη, σ. 578.

Η παγανιστική, η πρώτη Ρώμη, κυριάρχησε υπέρτατα επί τριακόσια εξήντα έτη σε εκπλήρωση του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφιο 24, και το έπραξε αυτό αφού απομάκρυνε τρία γεωγραφικά εμπόδια, σε εκπλήρωση του ὄγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφιο 9.

Η παπική, η δεύτερη Ρώμη, κυβέρνησε κυριαρχικά επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, σε εκπλήρωση πολλών περικοπών της Γραφής, και το έπραξε αφού απομάκρυνε τρία γεωγραφικά εμπόδια, σε εκπλήρωση του εβδόμου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφια οκτώ και είκοσι.

Η σύγχρονη Ρώμη υπερνικά τον βασιλέα του νότου στο εδάφιο σαράντα του Δανιήλ ένδεκα, και κατόπιν, στο εδάφιο σαράντα ένα, υπερνικά την ένδοξη γη, και στο εδάφιο σαράντα δύο υπερνικά την Αίγυπτο. Η σύγχρονη Ρώμη είναι ο βασιλεύς του βορρά του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Η ειδωλολατρική, η πρώτη Ρώμη, ήταν δύναμη διωκτική, και η παπική, η δεύτερη Ρώμη, ήταν δύναμη διωκτική· και επομένως η σύγχρονη Ρώμη θα είναι δύναμη διωκτική.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες θα συμμετάσχουν στον τρίτο διωγμό που θα πραγματοποιήσει η σύγχρονη Ρώμη, αλλά αυτό δεν ταυτοποιεί τις Ηνωμένες Πολιτείες ως την παπική δύναμη· απλώς προσδιορίζει ένα χαρακτηριστικό της σχέσεως των Ηνωμένων Πολιτειών προς την παπική δύναμη κατά τις έσχατες ημέρες.

Όσοι επιθυμούν να υποστηρίξουν ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι οι «λησταί του λαού σου» στις έσχατες ημέρες, χρησιμοποιούν την τριπλή εφαρμογή των τριών Ρωμών, προκειμένου να ταυτοποιήσουν εσφαλμένως τις Ηνωμένες Πολιτείες. Η εσφαλμένη μέθοδος που χρησιμοποιούν, στο πλαίσιο μιας τριπλής εφαρμογής, βασίζεται στην αναγνώριση ενός χαρακτηριστικού των δύο πρώτων Ρωμών και στην επιμονή ότι το προφητικό αυτό χαρακτηριστικό της Ρώμης, και όχι η ίδια η Ρώμη, αποτελεί την τρίτη Ρώμη.

Ταυτοποιούν τον πρώτο ιστορικό κυριακάτικο νόμο του Κωνσταντίνου το 321 μ.Χ., και έπειτα τον κυριακάτικο νόμο της παπικής Ρώμης το 538 μ.Χ., για να ισχυριστούν ότι ο επικείμενος κυριακάτικος νόμος στις Ηνωμένες Πολιτείες ορίζει τις Ηνωμένες Πολιτείες ως σύγχρονη Ρώμη, και επίσης συγχέουν την εσφαλμένη εφαρμογή τους συνδέοντας την προειδοποίηση του Ιησού να φύγουν όταν εμφανιστούν τα «βδέλυγμα της ερημώσεως» για τα οποία μίλησε ο Δανιήλ, με τον κυριακάτικο νόμο. Το «βδέλυγμα της ερημώσεως» για το οποίο μίλησε ο Ιησούς υποδεικνύει δύο κυριακάτικους νόμους κατά τις έσχατες ημέρες, αλλά πρόκειται για έναν πολύ διαφορετικό συμβολισμό, καθόσον είναι προειδοποίηση για φυγή, όχι προειδοποίηση να αποφύγουν το χάραγμα του θηρίου. Η εσφαλμένη τους αντίληψη δεν λαμβάνει καν υπόψη ότι υπάρχουν δύο συγκεκριμένοι κυριακάτικοι νόμοι κατά τις έσχατες ημέρες.

Όταν, λοιπόν, ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ρηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἐστὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, (ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω:) τότε ὅσοι εἶναι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἄς φεύγουν εἰς τὰ ὄρη· ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος ἄς μὴ καταβῆ διὰ νὰ λάβῃ τι ἀπὸ τῆς οἰκίας αὐτοῦ· μηδὲ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ ἄς ἐπιστρέψῃ ὀπίσω διὰ νὰ λάβῃ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. Οὐαὶ δὲ εἰς τὰς ἐγκύους καὶ εἰς τὰς θηλαζούσας ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις! Προσεύχεσθε δὲ ἵνα ἡ φυγὴ ὑμῶν μὴ γένηται χειμῶνος μηδὲ ἐν σαββάτῳ. Ματθαῖος 24:15–20.

«Το βδέλυγμα της ερημώσεως, το λαληθέν διά Δανιήλ του προφήτου», ήταν ένα σημείο το οποίο ο Ιησούς έδωσε στον λαό Του, ώστε να προσδιορίζουν πότε έπρεπε να φύγουν από την επερχόμενη καταστροφή της Ιερουσαλήμ, καθώς η ειδωλολατρική Ρώμη την πολιορκούσε και κατόπιν κατέστρεφε το αγιαστήριο και την πόλη από το έτος 66 έως το έτος 70 μ.Χ.

Ο Ιησούς διακήρυξε προς τους μαθητές που Τον άκουγαν τις κρίσεις που επρόκειτο να πέσουν επάνω στον αποστάτη Ισραήλ, και ιδιαίτερα την ανταποδοτική εκδίκηση που θα ερχόταν επάνω τους εξαιτίας της απόρριψης και της σταύρωσης του Μεσσία. Αδιαμφισβήτητα σημεία θα προηγούνταν της φοβερής κορύφωσης. Η τρομερή ώρα θα ερχόταν ξαφνικά και ταχέως. Και ο Σωτήρας προειδοποίησε τους ακολούθους Του: «Όταν οὖν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ρηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἐστὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, (ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω:) τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη». Κατά Ματθαῖον 24:15, 16· Κατά Λουκάν 21:20, 21. Όταν τα ειδωλολατρικά λάβαρα των Ρωμαίων θα στήνονταν στον άγιο τόπο, ο οποίος εκτεινόταν μερικά στάδια έξω από τα τείχη της πόλεως, τότε οι ακόλουθοι του Χριστού έπρεπε να βρουν ασφάλεια με τη φυγή. Όταν το προειδοποιητικό σημείο θα γινόταν ορατό, όσοι ήθελαν να διαφύγουν δεν έπρεπε να καθυστερήσουν καθόλου....

«Ούτε ένας Χριστιανός δεν χάθηκε κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Ο Χριστός είχε προειδοποιήσει τους μαθητές Του, και όλοι όσοι πίστεψαν στα λόγια Του αγρυπνούσαν για το υποσχέμένο σημείο.... Χωρίς καθυστέρηση κατέφυγαν σε τόπο ασφαλείας — στην πόλη της

Πέλλας, στη γη της Περαιάς, πέρα από τον Ιορδάνη». Η Μεγάλη Διαμάχη, 25, 30.

Καθώς πλησίαζε το έτος 538, οι Χριστιανοί εκείνης της εποχής αναγνώρισαν ότι η εκκλησία είχε διαφθαρεί μέσω συμβιβασμού με τη θρησκεία του παγανισμού, και, βάσει της προειδοποίησης του Χριστού, καθώς και σε συνάρτηση με το φως που δόθηκε μέσω της μαρτυρίας του αποστόλου Παύλου στη Δευτέρα προς Θεσσαλονικείς, κεφάλαιο 2, κατέφυγαν στην προφητική έρημο των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών.

«Αλλά πριν από την έλευση του Χριστού, επρόκειτο να λάβουν χώρα σημαντικές εξελίξεις στον θρησκευτικό κόσμο, προειπωμένες στην προφητεία. Ο απόστολος δήλωσε: “Μη σαλευθήτε ταχέως από του νοός, μήτε θροείσθε, μήτε διά πνεύματος, μήτε διά λόγου, μήτε διά επιστολής ως δι’ ημών, ως ότι έφθασε η ημέρα του Χριστού. Μηδείς ας μη σας εξαπατήσει καθ’ ουδένα τρόπον· διότι δεν θέλει ελθεί εκείνη η ημέρα, εάν δεν έλθη πρώτον η αποστασία, και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο αντικείμενος και υπεραϊρόμενος υπεράνω παντός λεγομένου Θεού ή σεβάσματος, ώστε να καθίση ως Θεός εις τον ναόν του Θεού, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός.”»

«Τα λόγια του Παύλου δεν έπρεπε να παρερμηνευθούν. Δεν έπρεπε να διδάσκεται ότι αυτός, διά ειδικής αποκαλύψεως, είχε προειδοποιήσει τους Θεσσαλονικείς περί της αμέσου ελεύσεως του Χριστού. Μια τέτοια θέση θα προκαλούσε σύγχυση στην πίστη· διότι η απογοήτευση συχνά οδηγεί στην απιστία. Γι’ αυτό ο απόστολος προειδοποίησε τους αδελφούς να μη δεχθούν κανένα τέτοιο μήνυμα ως προερχόμενο από αυτόν, και κατόπιν έσπευσε να τονίσει το γεγονός ότι η παπική εξουσία, η οποία περιγράφεται τόσο σαφώς από τον προφήτη Δανιήλ, επρόκειτο ακόμη να αναφανεί και να πολεμήσει εναντίον του λαού του Θεού. Έως ότου αυτή η δύναμη επιτελέσει το θανάσιμο και βλάσφημο έργο της, θα ήταν μάταιο για την εκκλησία να προσδοκά την έλευση του Κυρίου τους. «Δεν ενθυμείσθε», ρώτησε ο Παύλος, «ότι, όταν ήμουν ακόμη μαζί σας, σας έλεγα αυτά τα πράγματα;»

«Φοβερές ήσαν οι δοκιμασίες που επρόκειτο να πλήξουν την αληθινή εκκλησία. Ήδη ακόμη και κατά τον καιρό που έγραφε ο απόστολος, είχε αρχίσει να ενεργείται το “μυστήριον της ανομίας”. Οι εξελίξεις που επρόκειτο να λάβουν χώρα στο μέλλον θα ήσαν “κατ’ ενέργειαν του Σατανά μετά πάσης δυνάμεως και σημείων και τεράτων ψεύδους, και μετά πάσης απάτης αδικίας εις τους απολλυμένους”.»

«Ίδιαιτέρως επίσημη είναι η δήλωση του αποστόλου σχετικά με εκείνους που θα αρνούνταν να δεχθούν “την αγάπην της αληθείας”. “Διά τούτο,” διακήρυξε για όλους όσοι θα απέρριπταν εκουσίως τα μηνύματα της αληθείας, “θέλει πέμψει εις αυτούς ο Θεός ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος· διά να κατακριθώσι πάντες οι μη πιστεύσαντες εις την αλήθειαν, αλλ’ ευδοκήσαντες εις την αδικίαν.” Οι άνθρωποι δεν μπορούν ατιμωρητί να απορρίπτουν τις προειδοποιήσεις που ο Θεός, με έλεος, τους αποστέλλει. Από εκείνους που επιμένουν να αποστρέφονται αυτές τις προειδοποιήσεις, ο Θεός αποσύρει το Πνεύμα Του, αφήνοντάς τους στις πλάνες που αγαπούν». Πράξεις των Αποστόλων, 265, 266.

Ο συμβιβασμός μεταξύ του παγανισμού και της εκκλησίας υπήρξε το προειδοποιητικό σημείο που οδήγησε τους χριστιανούς εκείνης της εποχής να αποχωρισθούν από την παπική Ρώμη· όμως πρέπει να σημειωθεί ότι το φως που ο Παύλος προσέφερε στην προειδοποίηση του Ιησού να

φύγουν είναι το ίδιο χωρίο από το οποίο ο William Miller κατέληξε να κατανοήσει ότι «το καθημερινόν» του βιβλίου του Δανιήλ αντιπροσώπευε την παγανιστική Ρώμη. Η προφητική σχέση κατά την οποία η παγανιστική Ρώμη συγκρατούσε, και κατόπιν παρεμέρισε ώστε η παπική Ρώμη να ανέλθει στον θρόνο, ήταν αλήθεια που έπρεπε να γίνει κατανοητή, διότι οι συνέπειες της μη αναγνώρισεως αυτής της προφητικής σχέσεως θα επέφεραν ισχυρή πλάνη επάνω σε εκείνους που δεν αγάπησαν εκείνη την αλήθεια. Η αδελφή White πραγματεύεται την ίδια ιστορία:

Χρειάστηκε ένας απεγνωσμένος αγώνας ώστε όσοι ήθελαν να παραμείνουν πιστοί να σταθούν σταθεροί απέναντι στις απάτες και τα βδελύγματα που μεταμφιέζονταν με ιερατικά ενδύματα και εισάγονταν στην εκκλησία. Η Αγία Γραφή δεν γινόταν αποδεκτή ως το μέτρο της πίστεως. Το δόγμα της θρησκευτικής ελευθερίας ονομαζόταν αίρεση, και οι υποστηρικτές του μισούνταν και διώκονταν.

«Υστερα από μακρά και σφοδρή σύγκρουση, οι ολίγοι πιστοί αποφάσισαν να διαλύσουν κάθε ένωση με την αποστάτισσα εκκλησία, εάν εκείνη εξακολουθούσε να αρνείται να ελευθερωθεί από το ψεύδος και την ειδωλολατρία. Είδαν ότι ο χωρισμός ήταν απόλυτη αναγκαιότητα, εάν επρόκειτο να υπακούσουν στον λόγο του Θεού. Δεν τολμούσαν να ανεχθούν πλάνες ολέθριες για τις ίδιες τους τις ψυχές, ούτε να δώσουν παράδειγμα που θα έθετε σε κίνδυνο την πίστη των παιδιών τους και των παιδιών των παιδιών τους. Για να εξασφαλίσουν ειρήνη και ενότητα, ήταν έτοιμοι να κάνουν κάθε παραχώρηση που ήταν σύμφωνη με την πίστη προς τον Θεό· αλλά αισθάνονταν ότι ακόμη και η ειρήνη θα αγοραζόταν υπερβολικά ακριβά με τη θυσία της αρχής. Αν η ενότητα μπορούσε να εξασφαλισθεί μόνο με συμβιβασμό της αλήθειας και της δικαιοσύνης, τότε ας υπάρξει διαφορά, και ακόμη πόλεμος.» The Great Controversy, 45, 46.

Η προφητική σχέση μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και του παπισμού κατά τις έσχατες ημέρες έχει προτυπωθεί και τονισθεί από την ταύτιση, εκ μέρους του Παύλου, της σχέσεως μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης μέχρι το 538 μ.Χ. Στην τριπλή εφαρμογή της Ρώμης, η ειδωλολατρική Ρώμη εκπλήρωσε τα λόγια του Ιησού, τα οποία προσδιόριζαν το βδέλυγμα της ερημώσεως ως σημείο φυγής, και η παπική Ρώμη επίσης εκπλήρωσε τα λόγια του Ιησού. Η αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει και μία ακόμη εκπλήρωση των λόγων του Χριστού.

«Δεν είναι τώρα καιρός ο λαός του Θεού να προσκολλά τις στοργές του ή να θησαυρίζει στον κόσμο. Δεν απέχει πολύ ο καιρός κατά τον οποίο, όπως οι πρώτοι μαθητές, θα αναγκασθούμε να ζητήσουμε καταφύγιο σε έρημους και απομονωμένους τόπους. Όπως η πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τα ρωμαϊκά στρατεύματα υπήρξε το σύνθημα φυγής για τους Χριστιανούς της Ιουδαίας, έτσι και η ανάληψη εξουσίας εκ μέρους του έθνους μας με το διάταγμα που θα επιβάλλει το παπικό σάββατο θα είναι για εμάς προειδοποίηση. Τότε θα είναι καιρός να εγκαταλείψουμε τις μεγάλες πόλεις, προετοιμαζόμενοι να αφήσουμε και τις μικρότερες, για απόμερες κατοικίες σε απομονωμένους τόπους ανάμεσα στα βουνά». Testimonies, τόμος 5, σ. 464.

Για τους Χριστιανούς της εποχής του Χριστού, η προειδοποίηση προσδιόριζε πότε να φύγουν από την Ιερουσαλήμ. Κατά τον πέμπτο και τον έκτο αιώνα, η προειδοποίηση οδήγησε τους Χριστιανούς να καταφύγουν στην έρημο.

Και η γυναίκα έφυγεν εις την έρημον, όπου έχει τόπον ητοιμασμένον από του Θεού, διά να τρέφωσιν αυτήν εκεί χιλίας διακοσίας εξήκοντα ημέρας.... Και εδόθησαν εις την γυναίκα δύο πτέρυγες αετού μεγάλου, διά να πετάξη εις την έρημον, εις τον τόπον αυτής, όπου τρέφεται καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιρού, μακράν από προσώπου του όφεως. Και ο όφις έβαλεν εκ του στόματος αυτού ύδωρ ως ποταμόν κατόπιν της γυναικός, διά να κάμη αυτήν να παρασυρθή υπό του ποταμού. Και η γη εβοήθησε την γυναίκα, και η γη ήνοιξε το στόμα αυτής, και κατέπνε τον ποταμόν, τον οποίον ο δράκων έβαλεν εκ του στόματος αυτού. Και ωργίσθη ο δράκων κατά της γυναικός, και υπήγε να κάμη πόλεμον με τους λοιπούς του σπέρματος αυτής, οίτινες φυλάττουσι τας εντολάς του Θεού, και έχουσι την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού. Αποκάλυψις 12:6, 15–17.

Ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή του πράγματος, διότι Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα. Η προειδοποίηση περί του βδελύγματος της ερημώσεως στην ιστορία της παπικής Ρώμης αναγνωρίσθηκε όταν η παπική εξουσία αναγνωρίσθηκε ότι ίσταται εν τω αγίω τόπω.

Η προειδοποίηση καταγράφεται από τον Ματθαίο, τον Μάρκο και τον Λουκά, και κάθε αναφορά παρουσιάζει μια μικρή παραλλαγή στη διατύπωση. Ο Ματθαίος αναφέρει: «Όταν λοιπόν δείτε το βδέλυγμα της ερημώσεως, για το οποίο ελάλησε ο Δανιήλ ο προφήτης, να στέκεται στον άγιο τόπο», και ο Μάρκος αναφέρει: «όταν δείτε το βδέλυγμα της ερημώσεως, για το οποίο ελάλησε ο Δανιήλ ο προφήτης, να στέκεται όπου δεν πρέπει». Ο Λουκάς αναφέρει: «όταν δείτε την Ιερουσαλήμ περικυκλωμένη από στρατεύματα, τότε να γνωρίσετε ότι η ερήμωσή της επλησίασε. Τότε όσοι είναι στην Ιουδαία ας φεύγουν στα όρη.»

Και οι τρεις μαρτυρίες εφαρμόζονται από κοινού. Εγώ [βλέπω] μια πιο συγκεκριμένη εφαρμογή. Η αναφορά του Λουκά στο ότι η Ιερουσαλήμ κυκλώνεται από στρατεύματα προσδιορίζει την προειδοποίηση ότι, όταν η ειδωλολατρική Ρώμη άρχισε την πολιορκία της εναντίον της Ιερουσαλήμ κατά το έτος 66 μ.Χ., οι Χριστιανοί που βρίσκονταν ακόμη στην Ιερουσαλήμ έπρεπε να φύγουν αμέσως. Η αναφορά του Ματθαίου στον «άγιο τόπο» αντιστοιχεί προς τον Παύλο, ο οποίος προσδιορίζει τον «άνθρωπο της αμαρτίας» που «κάθηται εις τον ναόν του Θεού, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός», εκπροσωπώντας έτσι την παπική εκπλήρωση του «βδελύγματος της ερημώσεως». Ο Μάρκος προσδιορίζει το βδέλυγμα της ερημώσεως να ίσταται όπου δεν πρέπει, και αυτό αντιστοιχεί προς την προειδοποίηση φυγής που δόθηκε στον Αντβεντισμό κατά τις έσχατες ημέρες. Δύο από τις προειδοποιήσεις συνδέονται με την εντολή ότι όποιος διαβάσει την προειδοποίηση πρέπει να εννοεί, και όλες αναφέρονται σε ένα σημείο που επρόκειτο να πληροφορήσει τους Χριστιανούς της εκάστοτε εποχής να φύγουν.

Η εσφαλμένη εφαρμογή μιας τριπλής εφαρμογής, η οποία διαστρεβλώνεται από εκείνους που ισχυρίζονται ότι οι «λησταί του λαού σου» είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, προσδιορίζει ότι, όταν το «βδέλυγμα της ερημώσεως» εκπληρώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, τότε ο νόμος της Κυριακής που επιβάλλεται προσδιορίζει τις Ηνωμένες Πολιτείες ως τη Σύγχρονη Ρώμη, διότι τόσο η ειδωλολατρική όσο και η παπική Ρώμη είχαν προηγουμένως επιβάλει νόμο της Κυριακής.

Τὸ πρόβλημα μὲ ἐκεῖνη τὴν ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ εἶναι ὅτι ὁ κυριακάτικος νόμος τῆς εἰδωλολατρικῆς Ῥώμης ἔλαβε χώραν τὸ ἔτος 321 μ.Χ., ἐνῶ ἡ ἐκπλήρωση ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρικὴ Ῥώμη τοῦ «βδέλυγματος τῆς ἐρημώσεως» ἐπραγματοποιήθη τὸ ἔτος 66 μ.Χ., 255 ἔτη πρὸ τοῦ κυριακάτικου νόμου τοῦ 321 μ.Χ. Ὁμοίως, ὁ συμβιβασμὸς ποὺ παρήγαγε τὸν «ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας» ἤδη ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος εἶπεν· «τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας ἤδη ἐνεργεῖται», ἐνῶ ὁ παπικὸς κυριακάτικος νόμος ἤλθε περισσότερο ἀπὸ τέσσαρας αἰῶνας ἀργότερα. Οἱ πρῶτοι δύο μάρτυρες, σὲ μία τριπλῆ ἐφαρμογὴ τῆς προφητείας, θεμελιώνουν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τρίτης ἐκπληρώσεως τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν. Τὸ «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, ἐπὶ βάσεως δύο ἱστορικῶν μαρτύρων καὶ τριῶν βιβλικῶν καταγραφῶν τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ, ἀντιπροσωπεύει προειδοποίησιν πρὸς φυγὴν, ὄχι τὴν ἐπιβολὴν κυριακάτικου νόμου.

Στο ἐπόμενο ἀρθρο θα αναλύσουμε γιατί ἡ ἐφαρμογὴ εἶναι ἐσφαλμένη στο πλαίσιο τῶν καθιερωμένων κανόνων που συνδέονται με τὴν τριπλῆ ἐφαρμογὴ τῆς προφητείας, καὶ γιατί ἡ ταύτιση τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς στο πλαίσιο τῆς προειδοποίησης που δόθηκε ἀπὸ τὸν Χριστό ἀποτελεῖ διαστρέβλωση τῆς προφητικῆς ιστορίας.

«Αὐτός ὁ συμβιβασμὸς μεταξύ τοῦ παγανισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ κατέληξε στὴν ἀνάπτυξη “τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἁμαρτίας”, ὁ ὁποῖος εἶχε προειπωθεῖ στὴν προφητεία ὅτι θα ἀντιτάσσεται καὶ θα υψώνει τὸν εαυτό του ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ. Εκείνο τὸ γιγάντιο σύστημα ψευδοῦς θρησκείας εἶναι ἀριστούργημα τῆς δυνάμεις τοῦ Σατανά—μνημείο τῶν προσπαθειῶν του νὰ καθίσει ὁ ἴδιος ἐπάνω στὸν θρόνο, ὥστε νὰ κυβερνήσει τὴ γῆ σύμφωνα με τὸ θέλημά του.» Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχῃ, 50.